

Nove muzikalije.

III.

Venec čveteroglasnih pesni. Zložil Hrabroslav Volarič, učitelj v Kobaridu. Delo I. Cena 50 kr. Izdal in založil skladatelj. Natisnila Klein in Kovač (Eger) v Ljubljani 1884.

Tak je naslov ličnemu zvezku napevov, katerega je g. skladatelj te dni izdal. Obseza pa ta zvezek deset pesnij: sedem napevov je zloženih za moški čveterospev (oziroma zbor s tenor-solom), a trije napevi so uravnani za mešan zbor. Tekst napevom so spisali Baptista (Janko Krsnik), dr. L. Toman, S. Gregorčič, Bilec, I. Tomšič in * *

„Slovenski skladatelji že rastejo, kakor po dežji gobe iz tal“, mislil sem si, prijemši označeni zvezek Volaričevih pesnij prvokrat v roke. Ne smem trditi, da bi bil pričakoval kaj posebnega od skladatelja, ki je izpolnil komaj dvajset let svoje dobe in mu ni bila prilika dana, izobraževati se v kaceem glasbenem zavodu. Za toliko prijetneje pa sem bil iznenaden, ko pregledavši Volaričeve umotvore spoznam, da je mož v teoriji glasbe dokaj izurjen. Harmonizacija njegovih pesnij je, izvzimši malo mest, v katerih se nahajajo nepomenljive napake prečnosti pa dvoje ravnobežnih septim, po polnem pravilna in kaže, kako resno se g. skladatelj z glasbo bavi. Veselo upanje me naudaja, da bo skladatelj Slovincem podaril še prav mnogo izbornih svojih skladieb. Volja mu je pri znani marljivosti resna in pot, katero si je v kompozicijah izvolil — prava.

Glasbo je smatrati za umetnost, v kateri se prijetno družijo harmonija z melodijo, ne da bi preobvladovala druga drugo. Tega principa se je g. skladatelj v svojem prvem delu strogo držal. Svetujem mu, naj se nikoli ne dá razburiti po kriku nevednežev, katerim slovanska glasba obstoji iz dveh akordov, tonike in dominante pa nekoliko sentimentalno obrobjenih melodičnih fraz.

Čestitam torej vrlemu skladatelju k njegovemu prvemu delu še posebno zato, ker še mlad zaseda kot učitelj pri sedanjih, splošnoznani učiteljski glasbeni zanemarjenosti med svojimi tovariši odličien prostor. Imenovane pesni slovenskemu občinstvu najtopleje priporočam.

IV.

Slovanstvo v svyh zpěvech. Sbornik národních a znárodnělych písní všech národů slovanských. Pořada, harmonisuje a vydava Ludvík Kuba, v Hoře Kutné. (Kuttenberg, Česko.)

Ta izvrsten zbornik obsezal bode v desetih knjigah, katere izhajajo vsak mesec, pesni slovanskih narodov, in sicer:

Knjiga I.	bode	obsezala	pesni	češke	(del. I. št. 1.)
„ II.	„	„	„	moravske	(del. I. št. 2.)
„ III.	„	„	„	slovaške	(del. I. št. 3.)
„ IV.	„	„	„	poljske	(del. II.)
„ V.	„	„	„	velikoruske	(del. III. št. 1.)
„ VI.	„	„	„	maloruske	(del. III. št. 2.)
„ VII.	„	„	„	slovenske	(del. IV.)
„ VIII.	„	„	„	hrvatske	(del. V. št. 1.)
„ IX.	„	„	„	srbske	(del. V. št. 2.)
„ X.	„	„	„	lužičkosrbske	
				in bolgarske	(del. VI. in VII.)

Cena sešitku je v bukvarnicah po 40 kr., vezanemu v velinpapir pa 55 kr. Naročnikom se cena sešitka zniža na 30 kr., vez. 35 kr. Tudi se vsak sešitek posebe prodaje.

Za muzikalno vrednost tega izbornega dela nam je porok češki strokovnjak Ludvik Kuba. Harmonizacija njegova je dovršena, bogata. Samospeve jednako bogato spremlja, a vendar ne tako, da bi bilo igranje težavno. Pri samospevih, v katerih je napev združen z varijacijo, treba igrati melodijo „staccato“ zato, da se spozna. Priporočam to znamenito delo vsacemu, komur je pri srci krasna slovanska glasba.

Danilo Fajgelj.

K Miklošičevim spisom.

Trstenjakov spis o Miklošičevem literarnem delovanju v lanskem Letopisu Matice Slovenske je sicer jako obširen, a ni popoln, ker nobene Miklošičeve ocene v „Zeitschrift für österreichische Gymnasien“ ne omenja niti z jedno besedo. Hočem tedaj tukaj kratko navesti vse Miklošičeve recenzije v imenovanem zborniku, le o nekaterih važnejših bodem poročal malo obširneje.

I. V letniku 1850. nahajamo na strani 425—428 Miklošičevo oceno Janežičeve knjige: „Praktischer Unterricht in der slovenischen Sprache für Deutsche zum Schulgebrauche und Privatunterrichte“.

II. V letniku 1852. je priobčil Miklošič na strani 696—697. recenzijo Mitterrutznerjevega spisa v programu Briksenskega gimnazija leta 1851: „Leichte Methode für Lateiner, italienisch zu lernen, oder Abstammung und Verwandtschaft der italienischen Sprache. Mit vorausgehenden Bemerkungen über den indogermanischen Stamm.“